

Когато доведоха Григорча отъ село и го дадоха чиракъ при Евтима, той бѣше съвсемъ дребничъкъ, непохватенъ и плашливъ. Голѣмо търпение трѣбваше на обущаря, доде го научи да набива клечки.

Дюкянчето, дето работѣха Евтимъ и Григорчо, бѣше старо и украсено съ картинки отъ вестници. Подътъ бѣше покритъ съ стари обуща и кожени кжсчета. Нѣкои отъ стѣклата на прозорецѣтъ бѣха от-давна счупени и залепени съ хартия.

Григорчо и Евтимъ се хранѣха на обѣдъ заедно. Вечеръ обущарѣтъ оставяше на чирачето пари за храна и винаги му даваше по нѣколко стотинки повече, отколкото му бѣха нужни. И по празнични дни

той даваше на момчето пари и го прашаше да се разходи изъ града. Но Григорчо не обичаше града. Тамъ срѣщаше добре облѣчени хора, а той носѣше вехто шаечено палто. Градскитѣ деца често му се присмиваха, задирѣха го и се блѣскаха о него. Минувачитѣ въ навалищата сърдито го изхокваха, когато той искаше да види нѣщо. Затова Григорчо бързаше винаги да се прибере въ своето дюкянче.

*

Наближаваха велики заговѣзни. Скрита радостъ пълнѣше сега душата на Григорча. Миналата година на заговѣзни Григорчо видѣ маскирани деца. Той много се чуди и радва на маскитѣ. Тичаше следъ тѣхъ,